Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 96.285 van 8 juni 2001

A. 86.044/VI-15.217.

In zake : **de Belgische Beroepsvereniging der Geneesheren-specialisten in de Urgentiegeneeskunde,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. **de Minister van Volksgezondheid,**

   die woonplaats heeft gekozen bij
   Mr. Eric MARON, advocaat,
   Kapitein Crespelstraat 2-4
   1050 Brussel.

2. **de Minister van Sociale Zaken.**

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 augustus 1999 ingediende verzoekschrift, waarbij de Belgische Beroepsvereniging der Geneesheren-specialisten in de Urgentiegeneeskunde de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 26 maart 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie "mobiele urgentiegroep" (MUG) moet voldoen om te worden erkend, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 12 juni 1999;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 mei 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 mei 2001;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. M. JASPAR, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer PAUL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende juridische gegevens nodig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. De wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, bepaalt onder meer het volgende :

"HOOFDSTUK III. - Erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten.

Afdeling 1. - Normen.

Onderafdeling 1. - Algemene normen.

Art. 68. De ziekenhuizen moeten de normen naleven, welke worden bepaald door de Koning, na advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, te hebben ingewonnen.

Deze normen hebben betrekking op :

1° de algemene inrichting van de ziekenhuizen; hiertoe kan de Koning normen bepalen ondermeer met betrekking tot de vereisten inzake het minimum activiteitsniveau van het ziekenhuis, het soort of de soorten van zorgprogramma's, het soort of de soorten van ziekenhuisdiensten, de administratieve, technische en medisch-technische diensten en de minimale capaciteit aan bedden per ziekenhuis, eventueel rekening houdend met de aard van de activiteiten van de ziekenhuizen;
2° de inrichting en de werking van elk soort van diensten; hiertoe kan de Koning normen bepalen ondermeer met betrekking tot minimum vereisten inzake de capaciteit aan bedden, de technische uitrusting, het medisch, paramedisch en verplegend personeel, en tot het activiteitsniveau;
3° de organisatie van de verstrekking van dringende geneeskundige verzorging, in samenwerking met het geneesherenkorps, onverminderd de bepalingen van artikel 9 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies.

(...)

Art. 76bis. De Koning kan, de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, gehoord, de in artikelen 68, 69, 71, 72, 73, 74, 75 en 76 voorziene regelen geheel of gedeeltelijk en met eventuele aanpassingen uitbreiden tot afdelingen en functies van ziekenhuizen of ziekenhuisdiensten die Hij nader omschrijft.";

2. Het koninklijk besluit van 10 april 1995 waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de functie "mobiele urgentiegroep" luidt als volgt:

"Artikel 1. De mobiele urgentiegroep wordt beschouwd als een functie van een ziekenhuis zoals bedoeld in artikel 76bis, ingevoegd door de wet van 30 december 1988 in de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987.

Art. 2. De functie "mobiele urgentiegroep" beoogt het beperken van het therapievrij interval bij personen wier gezondheidstoestand een effectief of potentieel levensbedreigend of een ernstig lidmaat- of orgaanbedreigend karakter vertoont.

Ze omvat :

1° het zich onmiddellijk begeven naar de plaats, aangewezen door de in de wet van 8 juli 1964 betreffende de dringende geneeskundige hulpverlening bedoelde aangestelde van het eenvormig oproepstelsel,
2° in voorkomend geval, de dringende medische en verpleegkundige handelingen,
3° in voorkomend geval, het toezicht op en de verzorging van de patiënt tijdens zijn overbrenging naar het ziekenhuis.

Art. 3. De artikelen 68, 71, 73, 74, 75 en 76 van voormelde wet zijn van overeenkomstige toepassing op de in artikel 1 bedoelde functie.

(...)";

3. Het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie "mobiele urgentiegroep" (MUG) moet voldoen om te worden erkend, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 2 september 1998, dat op grond van bovenstaande bepalingen is uitgevaardigd, stelt de functionele en organisatorische normen en de normen op het gebied van uitrusting vast waaraan de functie "mobiele urgentiegroep" (MUG) moet voldoen om erkend te worden en te blijven.

De volgende bepalingen van dat besluit zijn gewijzigd bij de bestreden handeling :

"HOOFDSTUK IV. - Organisatorische normen.

Afdeling 1. - Medisch en verpleegkundig personeel.

Art. 5. De geneesheer die de leiding van de functie heeft moet een geneesheer-specialist, houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde en voltijds aan het ziekenhuis of aan één der ziekenhuizen van de associatie verbonden zijn.

In afwijking van het eerste lid, kan een geneesheer-specialist in een van de disciplines bedoeld in artikel 2, § 1, van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneeskunde, die geen houder is van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, doch op de datum van de inwerkingtreding van dit besluit ten minste 5 jaar ervaring heeft als diensthoofd van een spoedgevallendienst die beantwoordt aan de omschrijving van de in bijlage 1 van het koninklijk besluit van 28 november 1986 houdende vaststelling van de normen waaraan een dienst voor medische beeldvorming waarin een transversale axiale tomograaf wordt opgesteld, moet voldoen om te worden erkend als medisch-technische dienst, zoals bedoeld in artikel 6bis, § 2, 6°bis, van de wet op de ziekenhuizen, de leiding van de functie hebben voor zover deze beantwoordt aan één van de kwalificaties bedoeld in artikel 6, § 2, eerste lid.
De geneesheer die de leiding van de functie heeft, zoals bedoeld in dit artikel, kan tegelijkertijd het geneesheer-diensthoofd van de functie 'gespecialiseerde spoedgevallenzorg' zijn, zoals bedoeld in artikel 8 van het koninklijk besluit van 27 april 1998 tot vaststelling van de normen waaraan een functie 'gespecialiseerde spoedgevallenzorg' moet voldoen om erkend te worden.

Art. 6. § 1. Onverminderd de bepalingen inzake de beschikbaarheid van het medisch personeel van de functie 'gespecialiseerde spoedgevallenzorg', moet de MUG-functie instaan voor een eigen medische permanentie 24 uur op 24.

§ 2. De medische permanentie wordt waargenomen door minstens één, minstens halftijds aan het ziekenhuis verbonden, geneesheer met één van de volgende kwalificaties :

1° een geneesheer-specialist, houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde of houder van de bijzondere beroepstitel in de intensieve zorg;

2° een geneesheer-specialist in opleiding om de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde te behalen;

3° een geneesheer die hetzij de opleiding, bedoeld in artikel 5, § 2, 2°, b), van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneeskunde gevolgd heeft, hetzij wordt beschouwd deze opleiding gevolgd te hebben, zoals bedoeld in artikel 6, § 4, van hetzelfde ministerieel besluit;

4° een geneesheer-specialist in een van de disciplines bedoeld in artikel 2, § 1, van voornoemd ministerieel besluit van 12 november 1993, of een kandidaat-geneesheer-specialist in opleiding in één van deze disciplines, voorzover in hun opleiding is voldaan aan minimale criteria inzake multidisciplinaire urgentiegeneeskunde, bepaald bij ministerieel besluit in uitvoering van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen.

De in deze paragraaf bedoelde geneesheren die de permanentie waarnemen, moeten voortdurend hun kennis en kunde handhaven en ontwikkelen overeenkomstig de evolutie van de wetenschap.

(...)

HOOFDSTUK V. - Overgangsmaatregelen.

Art. 18. § 1. Gedurende twee jaar vanaf de inwerkingtreding van dit besluit, kan de in artikel 5 bedoelde geneesheer die de leiding over de functie heeft, ook een geneesheer-specialist zijn, bedoeld in artikel 2, § 1, van voormeld ministerieel besluit van 12 november 1993.

§ 2. Gedurende de in § 1, bedoelde periode kan de in artikel 6 van dit besluit bedoelde medische permanentie ook worden waargenomen door een geneesheer-specialist bedoeld in artikel 2, § 1, van hoger vermeld ministerieel besluit van 12 november 1993.

§ 3. Gedurende de in § 1, bedoelde periode mag de medische permanentie eveneens worden waargenomen door een kandidaat-geneesheer-specialist in opleiding, bedoeld in artikel 2, § 1, van hoger vermeld ministerieel besluit van 12 november 1993, voor zover dat deze tenminste twee jaar opleiding heeft genoten, dat de dienst waarin hij de permanentie waarneemt opgenomen is in zijn stageprogramma en dat hij in een spoedgevallendienst vertrouwd werd gemaakt met alle aspecten van de reanimatie en de dringende medische behandeling. Indien de permanentie wordt waargenomen door een in deze paragraaf bedoelde kandidaat-geneesheer-specialist in opleiding, dient een geneesheer-specialist oproepbaar te zijn.
Zolang de minimale criteria bedoeld in artikel 6, § 2, eerste lid, 4°, niet zijn bepaald, wordt de overgangstermijn bedoeld in het eerste lid, telkens met een jaar verlengd.

§ 4. De Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft kan de in §§ 1, 2, en 3 bedoelde overgangstermijnen verlengen voorzover bij het verstrijken ervan, zou blijken dat nog niet voldoende artsen zouden voldoen aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 5 en 6, § 2.

§ 5. (...)";.

4. Op 16 februari 1999 is het ontwerp dat het bestreden besluit zou worden voor advies "binnen een termijn van ten hoogste drie dagen" voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

5. Voordat het is goedgekeurd, maar nadat de afdeling Wetgeving van de Raad van State was geraadpleegd en als gevolg van een opmerking van deze laatste, is het ontwerp dat het bestreden besluit zou worden op 11 maart 1999 voor advies voorgelegd aan de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Programmatie en Erkenning.

In de aanhef van hetzelfde besluit wordt melding gemaakt van het advies dat de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen op 19 mei 1994 en op 10 juli 1997 heeft uitgebracht, maar de afdeling Wetgeving heeft geoordeeld dat "die adviezen (...) evenwel geen betrekking (blijken) te hebben op het onderhavige ontwerp".

Overwegende dat de verwerende partij de niet-ontvankelijkheid van het beroep opwerpt; dat ze aanvoert dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van beroepsvereniging alleen mag optreden als ze aantoont dat de bestreden handeling rechtstreeks afbreuk doet aan de collectieve belangen die ze overeenkomstig haar doel behartigt, wat in het verzoekschrift geenszins wordt aangetoond, aangezien daarin geen gewag wordt gemaakt van de beslissing om in rechte op te treden die het daartoe gemachtigde orgaan heeft genomen;

Overwegende dat de processtukken ondanks een verschrijving wel degelijk aantonen dat de raad van bestuur van de verzoekende partij beslist heeft het onderhavige beroep in te stellen;

Overwegende dat het doel van de verzoekende partij erin bestaat de belangen van haar leden die erkend zijn als houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde en die verklaren zich bezig te houden met dringende medische hulpverlening, te beschermen en te bevorderen; dat de bestreden handeling, voorzover ze geneesheren die geen houder zijn van een bijzondere titel in de

urgentiegeneeskunde toestaat werkzaam te zijn in een instelling die een functie "mobiele urgentiegroep" organiseert, de belangen die de verzoekende partij ingevolge haar doel verdedigt rechtstreeks kan schaden;

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij een middel, het tweede van het beroep, ontleent aan schending van de artikelen 3 en 84, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, aan schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, aan gebrekkige motivering en machtsoverschrijding; dat ze aanvoert dat de bestreden handeling in het stadium van voorontwerp voor advies binnen een termijn van drie dagen aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State is voorgelegd, terwijl de in de aanhef opgenomen motivering van de spoedeisendheid gelogenstraft wordt door de omstandigheid dat de steller van de handeling onvoldoende naarstigheid aan de dag heeft gelegd om het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, in te winnen, die geraadpleegd had moeten worden voordat het ontwerp voor advies aan de Raad van State is voorgelegd, en die zijn advies pas op 11 maart 1999 heeft uitgebracht, en terwijl de spoedeisendheid tevens tegengesproken wordt door het feit dat de bestreden handeling, die op 26 maart 1999 is uitgevaardigd, pas op 12 juni 1999 in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt; dat ze stelt dat er in ieder geval geen sprake kan zijn van spoedeisendheid wat betreft de bepalingen van het bestreden besluit die pas op 1 mei 2001 in werking treden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State in haar advies van 18 februari 1999 geen enkele opmerking heeft gemaakt aangaande de motivering van de spoedeisendheid aangevoerd in de haar toegezonden adviesaanvraag; dat ze aanvoert dat de informatie die ze aan de afdeling Wetgeving heeft bezorgd omtrent de spoedeisendheid niet als verkeerd beschouwd kan worden; dat ze voorts stelt dat uit geen enkel feit dat dateert van na de adviesaanvraag gericht aan de afdeling Wetgeving blijkt dat geen spoed vereist was; dat ze uiteenzet dat ze van oordeel was dat erkenningscriteria dienden te worden vastgesteld voor de functies "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" en "mobiele urgentiegroep", inzonderheid voor de geneesheren die de leiding en de permanentie op de betrokken diensten moeten verzorgen; dat ze aanvoert dat die erkenningscriteria vastgesteld zijn bij de besluiten van 27 april en 10 augustus 1998, dat het eerste besluit op 1 december 1998 in werking is getreden en het tweede op

1 mei 1999 in werking zou treden, dat evenwel gebleken is dat het aantal geneesheren dat aan de vastgestelde voorwaarden voldeed te beperkt was, zodat de toepassing van de regeling tot gevolg zou hebben gehad dat het grondgebied van het Rijk niet op adequate wijze voorzien zou zijn van voldoende erkende diensten; dat ze stelt dat het bijgevolg nodig was de beide besluiten onverwijld te wijzigen, een wijziging die des te meer nodig was daar het koninklijk besluit van 2 april 1965 houdende vaststelling van de modaliteiten tot inrichting van de dringende geneeskundige hulpverlening en houdende aanwijzing van de gemeenten als centra van het eenvormig oproepstelsel van de functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" vanaf 1 november 1999 een noodzakelijk vereiste maakt om in aanmerking te komen voor de verzorging van patiënten die dringende medische hulp behoeven; dat ze besluit dat niet ernstig kan worden betwist dat de aangevoerde spoedeisendheid terecht is en het gewettigd was de afdeling Wetgeving om een advies binnen een termijn van drie dagen te verzoeken; dat ze aanvoert dat het feit dat het ontwerp van besluit pas aan de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen is voorgelegd nadat het advies van de afdeling Wetgeving was ingewonnen, niet te wijten is aan een verzuim van harentwege, maar komt doordat ze dat advies aanvankelijk niet nodig had gevonden, aangezien de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen reeds geraadpleegd was over de vroegere regeling, en ze het advies van die raad pas nogmaals heeft ingewonnen op aanbeveling van de afdeling Wetgeving; dat ze voorts stelt dat "de termijn van minder dan drie maanden" die verlopen is tussen de bestreden handeling en de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad niet overdreven is en niet belet heeft dat de diensten die voldeden aan de voorwaarden vastgesteld in de nieuwe regeling, zelfs nog voordat de bestreden handeling in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, erkend werden;

Overwegende dat artikel 84, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat het onderzoek van de zaken door de afdeling Wetgeving plaatsvindt in de volgorde van de inschrijving ervan op de rol, uitgezonderd, onder meer, het geval bepaald in het eerste lid, 2°, van die bepaling, dat luidt als volgt :

> "2° wanneer, in spoedeisende gevallen die in de aanvraag met bijzondere redenen worden omkleed, de overheid die de afdeling Wetgeving adieert, vraagt dat het advies of het voorontwerp wordt meegedeeld binnen een termijn van ten hoogste drie dagen of binnen een termijn van ten hoogste acht dagen in het geval bedoeld in artikel 2, § 4. In dit geval wordt de motivering die in de aanvraag wordt opgegeven, overgenomen in de aanhef van de verordening.
>
> (...).";

Overwegende dat in de aanhef van de bestreden handeling inzonderheid het volgende staat :

> "Gelet op de adviezen van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, uitgebracht op 19 mei 1994, 10 juli 1997 en 11 maart 1999;
>
> Gelet op het verzoek tot spoedbehandeling, gemotiveerd door het feit dat de erkenningsnormen voor de functie "mobiele urgentiegroep" op 1 mei 1999 in werking treden en dat het aantal geneesheren, houder van de bijzondere beroepstitel of welke een andere opleiding hebben gevolgd welke voorzien is in kwestieuze reglementering, te beperkt is om, in samenhang met de functies "gespecialiseerde spoedgevallenzorg", een voldoende aantal diensthoofden en permanenties te waarborgen; dat het noodzakelijk is om, mits vrijwaring van de waarborgen inzake kwaliteit van de gezondheidszorg, het aantal geneesheren dat voldoet aan de voorwaarden voor zowel het hoofd van de functie als de permanenties onverwijld te verruimen; dat tevens om redenen van rechtszekerheid, bepaalde modaliteiten inzake permanentie onverwijld dienen te worden gepreciseerd; dat alle betrokkenen, met het oog op de voorbereiding en organisatie van de te erkennen functies "mobiele urgentiegroep" bij hoogdringendheid duidelijkheid moeten verkrijgen, betreffende de aangebrachte wijzigingen;
>
> (...)";

Overwegende dat het eerste lid, 2°, van het genoemde artikel 84 in de gecoördineerde wetten op de Raad van State is ingevoegd bij een wet van 4 augustus 1996; dat uit de memorie van toelichting van het overeenstemmende wetsontwerp onder meer blijkt dat "de motivering van de hoogdringendheid die het onderzoek binnen drie dagen wettigt, (zal moeten) worden vermeld in de aanhef van de regelgevende akte", een vereiste dat "de afdeling Administratie van de Raad van State toelaat om, in geval van een beroep tot nietigverklaring, na te gaan of de hoogdringendheid die in de aanhef van de regelgevende akte die voor haar wordt aangevochten [is aangevoerd], terecht werd ingeroepen" (Gedr. St., Senaat, zitting 1995-1996, nr. 1-321, blz. 14-15); dat in het verslag namens de Senaatscommissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden over hetzelfde wetsontwerp bovendien het volgende staat : "De aanvragen voor een spoedbehandeling moeten duidelijk gemotiveerd worden in de preambule, waardoor de Raad van State a posteriori controle kan uitoefenen" (Gedr. St. Senaat, zitting 1995-1996, nr. 1-321/6, blz. 24); dat blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de afdeling Administratie van de Raad van State de bevoegdheid en de plicht bezit om na te gaan of het spoedeisende karakter dat is aangevoerd ter ondersteuning van een verzoek om een advies "binnen een termijn van ten hoogste drie dagen" met bijzondere reden omkleed is, of de feitelijke

gegevens die aangebracht zijn om dat verzoek om spoedbehandeling te wettigen juist zijn, en of ze op regelmatige wijze gekwalificeerd en beoordeeld zijn;

Overwegende dat in het onderhavige geval de aangevoerde spoedeisendheid gelogenstraft wordt door het feit dat de bestreden handeling, nadat het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State was ingewonnen, waarom op 16 februari 1999 was verzocht en dat op 18 februari daaropvolgende is verkregen, pas op 12 juni 1999 in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, dat wil zeggen twee maanden en zeventien dagen nadat ze door de Koning is ondertekend, en uit de processtukken niet blijkt dat de verwerende partij de diensten van het Belgisch Staatsblad erom verzocht heeft dat de bekendmaking met spoed zou geschieden;

Overwegende bovendien dat de omstandigheid dat de diensten die aan de in het bestreden besluit vastgestelde voorwaarden voldeden, op grond van dat besluit erkend zijn kunnen worden, zelfs voordat dat besluit in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, gesteld dat dat vaststaat, nog altijd niet de vertraging bij die bekendmaking kan wettigen; dat het immers enkel kon gaan om een beperkte toepassing van de bestreden handeling, aangezien deze pas op 1 mei 1999 uitwerking zou hebben, met uitzondering van artikel 6, § 2, zevende lid, van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998, ingevoegd bij artikel 2, dat op 1 mei 2001 in werking treedt; dat het bestreden besluit, totdat het in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, niet bindend was ten aanzien van derden, en inzonderheid ten aanzien van de gemeenschapsoverheden, die krachtens artikel 5, § 1, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 als enige bevoegd zijn om het toe te passen; dat het tweede middel gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 26 maart 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie "mobiele urgentiegroep" (MUG) moet voldoen om te worden erkend.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op elf juni tweeduizend en één door :

de HH.	HANSE	staatsraad, wnd. voorzitter,
	LEWALLE,	staatsraad,
	DAOÛT,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De wnd. Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ph. HANSE.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**